

Milijana Milanović

MISLILA JE

Mislila je o stručnjacima iz udžbenika dok je bus prelazio most kod mlekare. *Najmudriji, najhrabriji, bolji od ljudi, neživi*, mislila je i gledala kroz muzgavo staklo u masnu reku. *Zato što su istina ili bar njen pokušaj. I stvarno skromnost. Kao monasi samo ne iz srca, već glave*, mislila je o stručnjacima i prelazila most.

Na drugoj strani ležalo je predgrađe, kockasto i pošumljeno kao svi ekonomski stabilni krajolici; sa dugim živim ogradama ispred kuća i mini-koševima za decu; radnjom na svakom ćošku i lokalnim obdaništem; tvrdo građenim, tehnički opskrbljenim, sa restoom u boji i eko-klackalicama. *Ali nisu bolji od Rudija ili Teše. Ni Marte*, setila se i gurnula u tašnu pomadu na bazi livadskog bilja, *što se jebe za pare, što radi na stancima i u parku kod bolnice. Svi iz knjige mogu samo da se poklone Marti. I monasi onda isto, ipak*, mislila je i gurala pomadu i želela da do Slane Bare putuje večno. U uši joj se slivao Sati; album *Sport i razonoda*. Bila je srećna. Sledeće nedelje imala je ispit, zbog toga je bila srećna. Imala razlog da veruje da život ima smisla. Mogla je da razgovara sa nekim.

Pomislila je na Peru koji čeka sa druge strane, na njegovu oholost i buku. I njegovu posećenost, ali i taštinu zbog te upornosti; *tradicije*, rekao bi on.

Ljudi slušaju i onda gube sebe, i to je život. Ili ne slušaju i ne gube sebe i slobodni su i to je umiranje. Ili – ili, mislila je i setila se Sokrata i Isusa i još nekih iz knjige i hladila čelo na staklu sa plastičnom doradom. Pomoć sa zapada. Radi sigurnosti. *A on se izvukao, ostao na liniji između, zapravo tako neprijatno neutralan, ali sa oreolom buntovnika, da, njega je zadržao. To pod obavezno. Oreol buntovnika za računčiziju. Nema jebanja za pare, ali nema ni da mora u firmu od 9 do 5*, mislila je i gledala u saputnike. Sa pogačastim licima. I tvrdim šakama. Sa ustima koja su briga. Poželela je da jede sa svima njima kol'ko ih je; kuka na teška vremena i brižno klima glavom; njihovoj deci pošalje ratluk, njima kafu i šećer u kocki. Da im život bude sladak. *Biljke žive, ljudi egzistiraju*, setila se pod hladnim staklom impregniranim sigurnosnom plastikom i pomislila na svoje detinjstvo. Sve one strahove i tišine ili tišine i strahove. I nepoverenje koje je vladalo u kući. Sećala se poze od koje ju je bolelo vrat na maloj crvenoj komodi sa drvenim doručkom. I sorealističkih romana zbog kojih je bila sklona da veruje da nacija ili država nešto znače.

Bus je kliznuo U Slanu Baru kada joj je zazvonio mobilni. Dok je objašnjavala da stiže još jednom je kolenom vratila pomade i knjigu. Erik Sati svirao je *Gimnopedi*. Od *Gimnopedi* uvek joj se plakalo. Onda je možda najviše osećala smisao, neki smisao za koji nismo bitni, koji nam nije dostupan i koji nije za nas. Kada bi se njen izlazak iz busa poklopio sa *Gimnopedi* u mp3 plejeru, zaplakala bi i stvarno. Nekako usputno. Meko. Kao na silu. Posle je udisala vazduh na nos. Naročito u aprilu ili maju kada je vazduh mirišljiv i mlak. Volela je mirišljiv vazduh. Išao je na suze.

Brate, ono, uvek kasniš. Neozbiljna si jako, natmuren, kritički nastrojen Pera je dunuo u kesu. *Kupio sam sok*, pokazao je na tetrapak i sklonio posteljina da ona može da legne.

Jagodica bobica, taj voliš. Skidala je stvari i osećala sreću. Kao malu porodičnu scenu sa pižamom i papučama, i Dnevnikom u osam i navijanjem sata za ujutru. *Divan si*, mislila je i osećala sreću od koje je klikkala i verovala u ljubav i njenu snagu. Onda je obukla Perine vojničke gaće i legla.

Oko deset je počeo: devedes' prva Zvezda-Bari – Klika i on urlaju na brodu za Svetog Nikolu; devedes' treća – prozivka pandura na 50. derbiju – opet on i Klika; osamdes' deveta skvot u Damu – Lemi i on prosvetljaju Holanđane *Tigrom*, ovi *Bizon Kitom* razbili megastor; osamdes' deveta, Split, Klika, Basta, Miša Rus i on se šibaju s vođama Torcide; Berlin devedeseta, Basta, Klika i on Nemcima dele *Tigar*; ovi hoće u Srbiju zauvek; klupski restoran posle Tokija – Kliku i njega Piksi časti ručkom, Mihajlović im dao 100 keka. Da izvedu devojke; osamdes' deveta, Vinkovci – Basta, Džomba i on razbijaju pičke ustašama.

Ako treba do smrti! Brate moj, kako se nekad živelo sa stilom! Kako ljudi danas ne znaju da žive, leševi bre!, snažno, entuzijastički Pera je razduvao poslednju kesu. Zvuk najlona koji puca trgao ju je. Setila se gde je. U sobi koja je Zvezda i Tigar. Na kraju grada, na kraju sveta, u kockastoj ulici tihoj od staraca kojima je prioritet mir. U sobi smeđoj od dima, sa nekom zaboravljenom potištenošću, sa prašinom i paucima. I Perinim ulepljenim zanosom. Svežim kao ludilo. *E, oš soka? Evo ti sok.*

Kroz napukle roletne probijalo se sivilo. U sobi pored ječao je čika Dragorad. *Prostata*, setila se između dva gutljaja. Još koji sat i ići će kući. *Gle ovo brate!*, na DVD-u Pera je puštao finale – Zvezda-PSV Ajnhoven. *Pogle ovo zakucavanje, pogle! Pogle Žigića, ala mu je jebo kevu! Brate, Zvezda je život sve drugo su sitnice! Svako ko kaže drugačije pička je, bre čoveče, najobičnija! Mačak, oš još soka?*

U deset je izašla.

Volela je leto. Kao dobru temperaturu i slobodu. I sreću bez ogreva ili skupljanja hrane za sve ljude. Bez skupljanja.

U kontejner na čošku spustila je kesu s potrošenim kesama. Do stanice je imala još stazu kod pekare – 100 koraka. Po klizavom – 80. Ali bilo je leto i mogla je da trči ili leti ili kao plovi brzo. Ili ne brzo, već hitro. Po putu prašnjavom od traktora ili kola. Otežalom od lokalnih lutalica.

Povratak nikad nije isti, mislila je i žmurila pod teretom svetlosti koja je grejala prozor. Pod teretom sjaja zapravo. Pod teretom dana koji kaže:

Budi kompetitivan.

I uporan!

Praktično drzak!

Pod teretom koji kaže:

I nov.

Budi dinamičan.

Ali i šaren!

Pod teretom koji kaže

Budi prvi!

To je tako danas.

Autobus je stao ravno pred zgradu. *10 koraka*, govorila je u sebi dok je hodala prema ulazu. Proverila je sanduče i pozvala lift. U zgradi se osećalo na farbu i osveživač vazduha. Kad je otključala, nešto od tog mirisa linulo je i u stan. Sipala je mineralnu i pustila muziku. Račune za struju, internet i kablovsku spustila je pored spiska za kupovinu zajedno sa torbom iz čijeg su otvora zjapile knjige i pomada.

Bila je srećna. Sledeće nedelje imala je ispit. Mogla je da razgovara sa nekim.